

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Y. D.**, narozen X, bytem M, M. 130, okres Brno-venkov v řízení zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 6. 2010, č. j. **MVF-33380-3/VS-2010**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 6. 2010, č.j. MVF-33380-3/VS-2010, kterým zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 2. 2010, č.j. OAM-11173-12/TP-2009 o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. b) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepředložil „doklad o zajištění prostředku k trvalému pobytu na území a je důvodné nebezpečí, že by závažným způsobem mohl narušit veřejný pořádek ČR.“

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutkového stavu, řízení předcházející rozhodnutí trpí vadami, jež mají za následek jeho nezákonnost.

Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky dle § 75 odst. 2 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců, neboť zjištěné skutečnosti neodůvodňují závěr o tom, že by žalobce mohl narušovat veřejný pořádek v ČR, natož závažným způsobem a navíc v řízení nebylo relevantně zkoumáno, zda má zajištěny prostředky pro trvalý pobyt na území, a proto nelze z tohoto důvodu žádost zamítnout. Konstatoval, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce měl v období od 1. 1. 2009 do 16. 12. 2009 vykonávat pracovní činnost v rozporu se zákonem (§ 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti), když na podkladě pracovně právního vztahu (pracovní smlouva uzavřena na dobu neurčitou dne 2. 5. 2008 se zaměstnavatelem KARPOSTAV družstvo) po dané období neměl povolení k zaměstnání u tohoto zaměstnavatele. Žalobce namítá, že měl od 7. 7. 2008 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání označený jako „výkonný manažer- účast na právnické osobě“. Dle výpisu z evidence cizinců pak měl povolení k zaměstnání od 6. 7. 2008. Je nepochybné, že od 7. 7. 2008 má právo žalobce pobývat na území ČR jako podnikatel a nikoli jako zaměstnanec i s ohledem na znění § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalobce poukázal na to, že s ním nebylo vedeno v minulosti žádné řízení pro porušení ust. § 89 zákona o zaměstnanosti, stejně s ním nebylo vedeno řízení o správním vyhostění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Připomněl, že pojmy „závažné narušení veřejného pořádku“ a „zaměstnání bez povolení“ jsou v zákoně o pobytu cizinců postaveny jako dva samostatné důvody (§ 119) a nelze je směřovat. Logický rozpor vidí v tom, že byl zamítnut pobyt z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ale přitom zde pobývá legálně více jak pět let a nebylo s ním vedeno řízení o správním vyhostění. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců tedy považuje za zcela bezpředmětné a neúčinné za existence ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

K druhému důvodu dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvedl žalobce, že nelze označit příjmy žalobce za nezákonné a že z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že má na mysli prostředky v budoucnu „k trvalému pobytu“. Také ust. § 71 odst. 1 tohoto zákona operuje s budoucím stavem. Nezískal-li orgán I. stupně dle svého názoru poznatky o „zajištění prostředků k trvalému pobytu na území“ z podané žádosti, měl žalobce jakožto účastníka správního řízení vyzvat k odstranění vad podání, aby své příjmy do budoucna doložil. Dále žalobce poznamenal, že ustanovení § 71 odst. 1 užívá pro účely stanovení minimální výše prostředků k trvalému pobytu dílčí proměnné „částky normativních nákladů na bydlení dle zvláštního právního předpisu“ adjektiva „nejvyšší“ bez bližší specifikace. Ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, pak obsahuje vyšší hodnoty než je správním orgánem I. stupně a žalovaným uvažovaná částka 5.088,- Kč. Žalobce je přesvědčen že za „nejvyšší“ částku lze považovat jen tu, jež je nominálně v tabulce daného ustanovení skutečně nejvyšší, uvedené adjektivum ve vztahu k definici dané hodnoty je neurčité natolik, že k němu nelze přihlížet a je nutno tak vycházet obecně z ust. § 26 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře pro danou lokalitu, v níž má cizinec bydliště (obec s méně než deseti tisíci obyvateli), tj. z částky 4.016,- Kč. V rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně

prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce je svobodný a na území ČR žije sám. Proto žalovaný za určující částku životního minima považoval částku 3.126,- Kč a za určující částku normativních nákladů na bydlení částku 5.088,- Kč, tedy celková částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem činí 8.214,- Kč. K dokladům o příjmech, k pracovní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a KARPOSTAVEM družstvo doložil žalobce potvrzení o výši příjmů ze dne 11. 11. 2009, dle kterého měl pobírat v období od 07/2009 do 10/2009 mzdu ve výši 7.120,- Kč. Dle sdělení Úřadu práce Brno-venkov ze dne 27. 1. 2010 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání platné od 17. 12. 2009 do 30. 6. 2010 pro zaměstnavatele KARPOSTAV družstvo k plnění úkolu družstva zajišťovaných členem družstva. V minulosti byla žalobci vydána pracovní povolení avšak naposledy s platností od 30. 1. 2008 do 31. 12. 2008 pro zaměstnavatele N.K STAV, družstvo, tedy jiného zaměstnavatele než je KARPOSTAV družstvo. Od 1. 1. 2009 do 16. 12. 2009 neměl žalobce žádné platné povolení k zaměstnání, tudíž jeho pracovní činnost pro KARPOSTAV družstvo byla prováděna v rozporu s ustanovením § 89 zákona o zaměstnanosti. Předložené potvrzení o příjmech žalobce nelze považovat za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť příjem musí být získán v souladu s českým právním řádem. Správní orgán tak předložené doklady nepovažoval za relevantní pro další účely tohoto řízení a žádost zamítl dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Na tom nic nemění ani fakt, že žalobce má od 17. 12. 2009 platné povolení k zaměstnání jako člen KARPOSTAV družstvo, jedná se o nové povolení k zaměstnání, nikoliv o prodloužení již dříve vydaného povolení. Žalobce tedy neměl pro výkon zaměstnání nutné pracovní povolení, jak požaduje ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný poukázal na to, že ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) operuje se stavem současným, nikoliv budoucím, jak se domnívá žalobce. Stejně tak ustanovení § 71 odst. 1 operuje s doklady, které prokazují skutečnost, která již nastala, nikoliv nemůže potvrzovat stav, jež se čeká v budoucnu. V jednání žalobce skutečně lze spatřovat závažné narušení veřejného pořádku, neboť podmínka získání pracovního povolení pro výkon zaměstnání cizincem je v zákoně o zaměstnanosti myšlena jako určitý způsob ochrany pracovního trhu ČR, jenž je ve veřejném zájmu a jeho respektování je nutné pro zachování veřejného pořádku.

Žalobce využil svého práva a zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného, zdůraznil, že považuje za nesprávný názor žalovaného, že otázku zajištění prostředků je nutno posuzovat zpětně, ve smyslu, že by takovými měl již žadatel disponovat. Žalobce je přesvědčen o tom, že stačí doložení „budoucích“ prostředků, což plyne ze samotného smyslu normy, kdy se hovoří, že žadatel má doložit, že bude mít prostředky a to k trvalému pobytu, tedy ke skutečnosti, která teprve v budoucnu nastane. Trval na tom, že žalovaný měl v případě pochybností žalobce vyzvat k odstranění vad.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dle 17.12.2009 na ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Z předložených dokladů soud zjistil, že žalobce měl smlouvu o ubytování na adrese Brno-venkov, M., M. 130 a to smlouvou o ubytování ze dne 15. 10. 2009. Žalobce dále předložil

smlouvu o pracích prováděných ve prospěch družstva uzavřenou mezi žalobcem KARPOSTAV družstvo ze dne 20. 5. 2008. Městská správa sociálního zabezpečení potvrdila, že žalobce je evidován jako zaměstnanec u zaměstnavatele KARPOSTAV družstvo od 2. 5. 2008 do vydání potvrzení, tj. do 12. 10. 2009. Z potvrzení Úřadu práce Brno-venkov soud zjistil, že žalobci bylo povoleno zaměstnání v KARPOSTAV družstvo od 17. 12. 2009 do 30. 6. 2010 s tím, že žádost žalobce podal dne 25. 11. 2009. Žalobce pak předložil potvrzení o příjmu ze dne 11. 11. 2009 s tím, že jeho hrubá mzda v KARPOSTAV družstvo činila v měsících červenec až říjen 2009 částku 9000,- Kč, což čistého bylo 7.120,- Kč. Dále žalobce předložil osvědčení o znalosti českého jazyka s tím, že vykonal zkoušku dne 10. 10. 2009.

Dne 11. 1. 2010 byl žalobce vyzván k vyjádření před vydáním rozhodnutí. Dne 18. 1. 2010 se služba cizinecké policie, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, ICP Brno, sdělil, že provedl pobytovou kontrolu dne 18. 1. 2010 na adrese M., M. 130, kde byl v době kontroly zastížen žalobce a spolu s ním i jiní ubytovaní cizinci a ubytovatel. Dne 27. 1. 2010 zaslal Úřad práce Brno-venkov Ministerstvu vnitra sdělení, že žalobce má platné povolení k zaměstnání ze dne 7. 12. 2009. To nabylo právní moci dne 17. 12. 2009, žádná jiná povolení k zaměstnání žalobci Úřad práce Brno-venkov nevydal. Z centrální databáze bylo zjištěno, že cizinci byla vydána povolení k zaměstnání a to od 5. 3. 2005 do 31. 1. 2006, od 27. 4. 2006 do 31. 12. 2006, od 13. 2. 2007 do 31. 12. 2007 a od 30. 1. 2008 do 31. 12. 2008 pro zaměstnavatele N.K STAV, družstvo. Dne 2. 2. byl žalobce znovu vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a dne 8. 2. 2010 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalobce je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) předložit náležitosti uvedené v § 70 odst. 2, tedy rovněž doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Tento doklad byl předložen. Z ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ale vyplývá, že za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných prostředků. V případě žalobce bylo zjištěno, že neexistuje společně posuzovaná osoba, žadatel je svobodný a není spojován z žádnou jemu blízkou osobou, která by s ním sdílela domácnost na uvedené adrese. Jako určující je u něj tedy částka životního minima cizince ve výši 3.126,- Kč a částka normativních nákladů na bydlení ve výši 5.088,- Kč. Cizinec ale neprokázal, že by skutečné odůvodněné náklady vynakládané na bydlení své a společně posuzovaných osob byly menší než částka 5.088,- Kč. Za celkovou určující částku, kterou byl žadatel povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem je považována částka 8.214,- Kč. Žalobce předložil doklad, dle kterého měl pobírat od července do října 2009 mzdu ve výši 7.120,- Kč měsíčně. V tomto období, respektive v období od 1. 1. 2009 do 16. 12. 2009 žadatel neměl platné povolení k zaměstnání a jeho pracovní činnost u KARPOSTAV družstvo v tomto období byla v rozporu s § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalobcem předložené příjmy tedy nemohly být považovány za doklad ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Platné pracovní povolení nabylo právní moci až dne 17. 12. 2009. K důvodu dle § 75 odst. 2 písm. e) uvedl správní orgán I. stupně, že pojmu veřejný pořádek dle tohoto ustanovení je třeba rozumět jako soustavě pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i pravidel, která v právních předpisech obsažena nejsou, jestliže

jejich zachování je podle obecného názoru lidí v určitém místě a čase nezbytnou podmínkou pokojného stavu. Dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že je lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno považovat je za porušení veřejného pořádku závažným způsobem. Dále se pak zabýval zásahem rozhodnutí do soukromého rodinného života a dospěl k závěru, že k zásahu nedošlo.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 18.2.2010 blanketní rozklad, který odůvodnil dne 26.3.2010 v podstatě shodně jako podanou žalobu. O rozkladu rozhodl ministr vnitra napadeným rozhodnutím, ve kterém nejprve zkonstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí a jemu předcházející průběh správního řízení, shodně s orgánem I. stupně konstatoval, že žadatel měl v roce 2008 vydáno povolení k zaměstnání pro jiného zaměstnavatele, a to N.K. STAV družstvo a pracovní činnost žadatele pro zaměstnavatele KARPOSTAV družstvo v roce 2008 a před datem 17. 12. 2009 byla vykonávána v rozporu se zákonem o zaměstnanosti a se zákonem o pobytu cizinců. Ministr vnitra neshledal důvod pro vyzývání žadatele k doplnění žádosti o „chybějící náležitosti“, neboť žalobce doklad předložil, ale při hodnocení jeho obsahu správní orgán zjistil, že neprokazuje prostředky, které byly získány v souladu s právními předpisy. Ministr vnitra také konstatoval, že se na žalobce nevztahují citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která žalobce cituje v podaném rozsahu, neboť žalobce je občanem třetí země a proto se na něj nevztahuje ani směrnice Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES ze dne 30. 4. 2004.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen SŘS). Věc soud posoudil takto:

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ministra vnitra, kterým zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. b) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepředložil „doklad o zajištění prostředku k trvalému pobytu na území a je důvodné nebezpečí, že by závažným způsobem mohl narušit veřejný pořádek ČR.“

Při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel soud z následující právní úpravy:

Podle § 75 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže

b) cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území,
e) je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Hlavním důvodem, pro který žalobci nebyl udělen trvalý pobyt, je skutečnost, že vykonával zaměstnání bez povolení, což ale žalobce popírá. Soud se tedy nejprve zaměřil na posouzení, zda žalobce skutečně vykonával u KARPOSTAV, družstvo nelegální práci v rozporu s ustanovením § 89 zákona o zaměstnanosti. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byla vydána povolení k zaměstnání, a to od 5. 3. 2005 do 31. 1. 2006, od 27. 4. 2006

do 31. 12. 2006, od 13. 2. 2007 do 31. 12. 2007 a od 30. 1. 2008 do 31. 12. 2008 pro zaměstnavatele N.K STAV, družstvo. Povolení k zaměstnání jako člen KARPOSTAV družstvo má od 17. 12. 2009. V KARPOSTAV, družstvo pracoval na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou, kterou uzavřel dne 20. 5. 2008. Žalobce smlouvu uzavřel jako člen družstva za účelem plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti družstva.

Žalobce v podané žalobě namítá, že měl od 7.7.2008 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání označený jako „výkonný manažer - účast na právnické osobě“ že z výpisu z evidence cizinců je patrné, že povolení k zaměstnání do 6. 7. 2008, Z toho žalobce dovodil, že od 7. 7. 2008 má právo pobývat na území ČR jako podnikatel a nikoli jako zaměstnanec i s ohledem na znění § 89 zákona o zaměstnanosti.

Tuto námitku žalobce sice v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného neuplatnil, soud je však povinen postupovat v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., dle kterého je krajský soud povinen přezkoumat výroky napadeného rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů. Na základě uplatněné námítky se soud zabýval tím, zda se s takto vznesenou námitkou žalovaný dostatečně vypořádal, případně zda se s ní s ohledem na průběh správního řízení vypořádat mohl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí opatřil výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, ze kterého je patrné, že žalobce měl od 7.7.2009 do 6.7.2010 povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě. Žalobci lze tedy přisvědčit, že se žalovaný s skutečností seznámen byl a že se jí ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Soud se zaměřil na to, zda tímto postupem žalovaného mohlo být zasaženo do práv žalobce a zda v případě, že by zkoumal platnost povolení k zaměstnání žalobce z tohoto hlediska, mohl dojít k jinému závěru než jaký uvedl v rozhodnutí.

Podle § 89 může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.2.2007, č.j. 4 As 16/2006-89 (dostupný na www.nssoud.cz) k výkladu tohoto ustanovení zdůraznil, že i pro plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem (v projednávané věci členem družstva), je třeba povolení k zaměstnání, neboť podle § 89 zákona o zaměstnanosti se plnění těchto úkolů považuje za zaměstnání. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje vlastní definici pojmu zaměstnání, a proto je třeba vycházet z definice obsažené v zákoně o zaměstnanosti, kde je výslovně uvedeno, že za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem a dalšími osobami, včetně člena družstva, jako tomu bylo v případě žalobce. Slovní spojení „pro tyto účely“ dle Nejvyššího správního soudu vyjadřuje, že se citované vymezení pojmu zaměstnání vztahuje na všechny situace, které souvisí s povolením k zaměstnání pro cizince, tj. např. i pro účely zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle zákona o pobytu cizinců z důvodu výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání.

Žalovanému by bylo možné vytknout, že se nezabýval otázkou, že mohl cizinec pobývat na území ČR jako podnikatel, ale s ohledem na znění § 89 zákona o zaměstnanosti, zjištění o tom, že žalobce měl povolený dlouhodobý pobyt na území ČR nemohlo změnit závěr žalovaného o tom, že žalobce v družstvu KARPOSTAV vykonával práci bez povolení. Ze správního spisu je patrné, že žalobce uzavřel smlouvu se společností KARPOSTAV, družstvo jako člen tohoto družstva, a to za účelem plnění úkolů družstva. Protože je patrné, že žalovaný zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu právě z důvodu, že měl v období od 1. 1. 2009 do 16. 12. 2009 vykonávat pracovní činnost v rozporu se zákonem (§ 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti), když na podkladě pracovně právního vztahu (pracovní smlouva uzavřena na dobu neurčitou dne 2. 5. 2008 se zaměstnavatelem KARPOSTAV družstvo) po dané období neměl povolení k zaměstnání u tohoto zaměstnavatele, nemohla by skutečnost, že žalobce je výkonným manažerem v jiné společnosti mít na posouzení žádosti vliv. Žalobce uzavřel smlouvu se zaměstnavatelem jako člen tohoto družstva a předmětem posouzení je pouze tento vztah.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že smyslem ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti je zamezit dalším nežádoucím jevům na trhu práce, a sice účelovému zakládání obchodních společností o velkém počtu společníků-cizinců, s cílem vyhnout se povinnosti získat pro zaměstnání na území ČR povolení, a účelově tak obejít tento zákon. Z těchto důvodů zákon o zaměstnanosti v tomto ustanovení upravuje pojem „zaměstnání“, a rozšiřuje tím i povinnost získat povolení k zaměstnání pro další cizince, kteří vedle svého postavení společníka, statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodní společnosti nebo vedle toho, že jsou členem družstva, členem statutárního orgánu družstva nebo jiného orgánu družstva, zároveň zajišťují pro obchodní společnost nebo družstvo plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti nebo družstva. Úprava obchodních společností je obsažena v obchodním zákoníku (§ 56 a násl.), rovněž tak úprava vztahující se k družstvům (§ 221 a násl.).

Plní-li tedy cizinec tedy jako společník úkoly vyplývající z předmětu činnosti právnické osoby, musí mít ve smyslu § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání. Není rozhodující, zda cizinec přitom plní běžné úkoly, vyplývající z činnosti právnické osoby, anebo vykonává práci tomu se vymykající. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2007, č.j. 4 As 16/2006-89)

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že neměl-li žalobce povolení k zaměstnání pro družstvo KARPOSTAV, ačkoliv z ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že bez tohoto povolení pracovní činnosti pro družstvo vykonávat nemohl, byl správný postup žalovaného, když v důsledku toho posoudil předložené doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území jako irelevantní a nahlížel na něj, jako by předložen nebyl.

Žalobce dále vytýká žalovanému, že dostatečně nezkoumal, zda má zajištěny prostředky pro trvalý pobyt na území a je přesvědčen o tom, že pokud nezískal orgán I. stupně dle svého názoru poznatky o „zajištění prostředků k trvalému pobytu na území“ z podané žádosti, měl žalobce jakožto účastníka správního řízení vyzvat k odstranění vad podání.

Podle § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení podle § 75 zákona o pobytu cizinců vztahuje správní řád. Podle § 45 odst. 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) nemá-li žádost předepsané náležitosti, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit.

V daném případě žalovaný zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu z důvodu, že žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Z spisového materiálu vyplývá, že žalobce k žádosti o povolení k trvalému pobytu potvrzení o příjmu u KARPOSTAV družstvo za období od 7/2009 do 10/2009 předložil, ale že žalovaný tento doklad vyhodnotil jako nedostatečný, když dospěl k závěru, že předložené potvrzení o příjmech žalobce nelze považovat za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť příjem musí být získán v souladu s českým právním řádem. Jak soud již shora uvedl, žalobce v době, za kterou je potvrzení o příjmech vydáno, žádné povolení k zaměstnání u KARPOSTAV družstvo skutečně neměl. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu zkoumal z hlediska ustanovení § 75 a že dospěl k závěru, že doklad předložený žalobcem neprokazuje zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V této souvislosti dospěl soud k závěru, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nemohl z předloženého dokladu vycházet jako z dokladu prokazujícího výši jeho příjmů a že způsob, jakým tento doklad vyhodnotil, není v rozporu s uvedenou zásadou. Žalobce si byl vědom své povinnosti podklady pro prokázání příjmů doložit, což také učinil. Pokud správní orgán vyhodnotil, že žalobcem předložený doklad neumožňuje rozhodnout způsobem, kterým si žadatel přeje, nelze dovodit povinnost správního orgánu upozornit jej na tuto skutečnost a vyzvat jej k doplnění. Bylo na žalobci, aby předložil všechny relevantní dokumenty. Nelze přehlédnout, že žalobce měl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a že žádné návrhy na doplnění nevznikly. Soud tedy námitku žalobce, že měl být žalovaným vyzván k odstranění vad podání, neshledal důvodnou. Vzhledem k tomu, že žalobce prokazuje své příjmy za období, kdy neměl platné povolení k zaměstnání u KARPOSTAV, družstvo, který potvrzení o příjmech vydal, nelze tento doklad předložený žalobcem skutečně považovat za doklad prokazující příjmy žalobce ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce se také dovolává toho, že z dikce ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že tento má na mysli prostředky v budoucnu „k trvalému pobytu“.

Dle ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).

Z uvedeného vyplývá, že zákon předložením m.j. i dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území váže na podání žádosti. Z toho je patrné, že každý žadatel k podané žádosti dokládá příjmy, jichž dosáhl v období před podáním žádosti. Pokud by tomu tak nebylo a žadatel by měl dokládat jakési příjmy, kterými bude disponovat v budoucnu, vznikla by absurdní situace, kdy by správní orgán neměl možnost ověřit správnost a hodnověrnost tohoto dokladu. Pokud by však žalobce dospěl k závěru, že takovým dokladem disponuje, mohl jej k podané žádosti přiložit a správní orgán by se s jeho obsahem vypořádal v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce ale doložil pouze příjmy, které získal v době, kdy neměl žádné povolení k zaměstnání. Soud tedy neshledal žádné pochybení v postupu správního orgánu, pokud nevyzval žalobce k doplnění podané žaloby o prokázání příjmů do budoucna.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil výši požadovaných prostředků k trvalému pobytu na území ČR a vyjádřil přesvědčení, že za „nejvyšší“ částku lze považovat jen tu, jež je nominálně v tabulce daného ustanovení skutečně nejvyšší, uvedené adjektivum ve vztahu k definici dané hodnoty je neurčité natolik, že k němu nelze přihlížet a je nutno tak vycházet obecně z ust. § 26 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře pro danou lokalitu, v níž má cizinec bydliště (obec s méně než deseti tisíci obyvateli), tj. z částky 4.016,- Kč.

Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů.

Podle § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, částka životního minima jednotlivce činí měsíčně 3 126 Kč. Za jednotlivce se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která není společně posuzována s jinými osobami uvedenými v § 4.

Podle § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, normativní náklady na bydlení činí pro bydlení v bytech užívaných na základě nájemní smlouvy.

Jak již soud shora uvedl, správní orgány sice dospěly k závěru, že předložený doklad nemůže být, dokladem ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy dokladem potvrzujícím zajištění prostředků k trvalému pobytu, ale i přesto se zabývaly otázkou, zda by zde potvrzené příjmy splňovaly podmínky dané zákonem, přitom posuzovaly příjmy žalobce s ohledem na zjištění, že v případě žalobce neexistuje společně posuzovaná osoba, neboť je svobodný a v dostupných evidencích není spojován se žádnou jemu blízkou osobou, která by s ním sdílela domácnost na jím uvedené adrese. V rozhodnutí dospěly k závěru, že u žalobce je určující částka životního minima cizince ve výši 3.126,- Kč a částka normativních nákladů na bydlení ve výši 5.088,- Kč.

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí právě v této části, když poukázal na to, že ustanovení § 71 odst. 1 užívá pro účely stanovení minimální výše prostředků k trvalému pobytu dílčí proměnné „částky normativních nákladů na bydlení dle zvláštního právního předpisu“ adjektiva „nejvyšší“ bez bližší specifikace. Ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, pak obsahuje vyšší hodnoty než je správním orgánem I. stupně a žalovaným uvažovaná částka 5.088,- Kč. Žalobce je přesvědčen, že za „nejvyšší“ částku lze považovat jen tu, jež je nominálně v tabulce daného ustanovení skutečně nejvyšší, uvedené adjektivum ve vztahu k definici dané hodnoty je neurčité natolik, že k němu nelze přihlížet a je nutno tak vycházet obecně z ust. § 26 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře pro danou lokalitu, v níž má cizinec bydliště (obec s méně než deseti tisíci obyvateli), tj. z částky 4.016,- Kč.

Městský soud považuje za nutné konstatovat, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí provostupňového skutečně není patrné, z jakého důvodu žalovaný určil u žalobce částku normativních nákladů na bydlení ve výši 5.088,- Kč. Soud zjistil, že měsíční

náklady na bydlení v částce 5.088,- Kč, které byly vztaženy podle počtu obyvatel obce k bydlení v Praze, upravuje zákon č. 117/1995 Sb. o státní sociální podpoře, ve znění platném do 31.12.2009. Z rozhodnutí ale nelze zjistit, zda a z jakého důvodu žalovaný postupoval dle zákona o státní sociální podpoře právě v tomto znění a jak dospěl k závěru, že normativní náklady u žalobce činí právě tuto částku, když ze spisového materiálu nikde nevyplývá, že by žalobce v době podání žádosti bydlel v Praze. Naopak žalobce již v podané žádosti uvedl místo pobytu M. 130, B., M. a tuto adresu uváděl po celou dobu správního řízení. Potud lze dát žalobci za pravdu. Nelze ale odhlédnout od toho, že správní orgány žalobcem uvedené a potvrzením zaměstnavatele doložené příjmy za měsíce červenec až říjen 2009, tedy příjmy za období před vydáním povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele KARPOSTAV družstvo, jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ČR dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu, vůbec jako součást podané nepřijaly. Uvedené pochybení správního orgánu tak nemohlo zasáhnout do žalobcových práv, neboť důvodem pro zamítnutí žádosti nebylo nesplnění zákonem požadovaného limitu požadovaných finančních prostředků, ale žádost byla zamítnuta z jiného, shora uvedeného důvodu a správní orgán se tímto limitem zabýval nadbytečně. Proto soud i tuto námitku zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce také namítá, že zjištěné skutečnosti neodůvodňují závěr o tom, že by mohl narušovat veřejný pořádek v ČR, natož závažným způsobem. Namítl, že od 7. 7. 2008 měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání označený jako „výkonný manažer- účast na právnické osobě“ a do 6. 7. 2008 měl povolení k zaměstnání. Proto je přesvědčen o tom, že od 7. 7. 2008 má právo pobývat na území ČR jako podnikatel a nikoli jako zaměstnanec i s ohledem na znění § 89 zákona o zaměstnanosti. S otázkou, zda v důsledku existence povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání mohl vykonávat žalobce zaměstnání u KARPOSTAV, družstvo bez povolení k zaměstnání, vyřešil soud v předchozí části rozsudku, na kterou pro stručnost odkazuje. Na základě těchto závěrů se soud zabýval otázkou, zda závěr žalovaného o tom, že žalobce tímto svým jednáním narušil veřejný pořádek zvlášť závažným způsobem, je správný.

Základem pro úsudek o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu je posouzení obsahu a rozsahu právního pojmu „veřejný pořádek“, resp. „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda skutkové okolnosti dosahují takové intenzity, že naplňují zákonný znak závažného porušení veřejného pořádku. Úkolem soudu při přezkumu ve správním soudnictví je kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Úkolem soudu tedy je přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu je v souladu se zákonem. Rozhodná je i skutečnost, že žalobce není občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nýbrž občanem třetí země. Nejedná se ani o rodinného příslušníka občana České republiky či jiného členského státu EU. Příklad žalobce spadá do rozsahu věcné působnosti směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.

Danou právní otázkou týkající se užití pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se zabýval rozšířený senát NSS, který v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 – 151 (č. 2420/2011 Sb. NSS), na jedné straně konstatoval, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení

veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se nedomnívá, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu. Dále se pak již rozšířený senát zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem významně odlišuje.

Aplikací závěrů rozšířeného senátu na žádost cizince o povolení k trvalému pobytu se zabýval Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012 – 34 (dostupný na www.nssoud.cz), kde konstatoval, že ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci předložené rozšířenému senátu i ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v předmětné věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezující právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajících na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 – 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech liší natolik, že při výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze bez dalšího převzít úvahy rozšířeného senátu vyslovené ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona.

Vzhledem k tomu, že předmětem nyní projednávané věci je taktéž žádost o povolení k trvalému pobytu, které nebylo vyhověno m.j. z důvodu, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, má soud za to, že lze závěry Nejvyššího správního soudu aplikovat i na nyní projednávanou věc. Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry žalobce, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Pro posouzení důvodnosti podané žaloby je nepodstatná a zcela nedůvodná námitka žalobce, že jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu mělo být vyhověno, neboť s ním dosud nebylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Toto řízení nebylo zahájeno zřejmě z důvodu že správní orgány neshledaly, že by jednání žalobce bylo natolik intenzivní, že by byly splněny předpoklady pro jeho vyhoštění, což, jak shora uvedeno, nebrání správnímu orgánu v tom, aby posoudil jednání žadatele natolik v rozporu s veřejným pořádkem, že by to mohl být důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Žalovaný se intenzitou jednání žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval a pojem závažného narušení veřejného pořádku ztotožnil s jednáním, jež dosahuje takové intenzity, že je lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona. Přitom konstatoval, že se nemusí jednat o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Dospěl k závěru, že dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že je lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno považovat je za porušení veřejného pořádku závažným způsobem. Zvláště závažné porušení veřejného pořádku spatřuje v tom, že žadatel neměl pro výkon zaměstnání nutné pracovní povolení dle § 89 zákona o zaměstnanosti a poukázal na to, že podmínka získání pracovního povolení pro výkon zaměstnání cizincem je v zákoně o zaměstnanosti myšlena jako určitý způsob ochrany pracovního trhu ČR, jenž je ve veřejném zájmu a jehož respektování je nutné pro zachování veřejného pořádku. Ministr vnitra ve svém rozhodnutí ze dne 7.6. 2010 se k této otázce nevyjádřil, když pouze poukázal na formální nedostatky podaného rozkladu.

Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ interpretoval nesprávně, když vyložil, že o závažné narušení veřejného pořádku jde pokaždé, když cizinec poruší či obchází právní normu. Takovýto výklad však zcela pomíjí existenci slova „závažné“. To mimo jiné implikuje, že se musí jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek. Lze však konstatovat, že ačkoli žalovaný vyšel z nesprávného předpokladu, tedy že závažným narušením veřejného pořádku je každé porušení právní normy, zabýval se v obou rozhodnutích závažností protiprávního jednání žalobce. Soud se proto dále zaměřil na posouzení, zda jednání žalobce lze hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku, a to v kontextu hodnocení nebezpečnosti jednání žalobce žalovaným. Žalovaný spatřoval v jednání žalobce závažné narušení veřejného pořádku kvůli významu ohroženého společenského zájmu, když zdůraznil, že podmínka získání pracovního povolení pro výkon zaměstnání cizincem je v zákoně o zaměstnanosti myšlena jako určitý způsob ochrany pracovního trhu České republiky, jenž je ve veřejném zájmu a jehož respektování je nutné pro zachování veřejného pořádku.

V této souvislosti městský soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012 -34, ve kterém konstatoval, že „je třeba si uvědomit, že povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě by byl stěžovatel oprávněn pobývat na území. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ pobytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamená, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé“.

Z toho vyplývá, že pokud se žalobce domáhá vydání povolení k trvalému pobytu, musí si být vědom toho, že se žádá vydání „nejvyššího“ pobytového titulu, i s tím spojených specifických dopadů rozhodnutí o udělení trvalého pobytu (viz shora), a že jeho jednání nemůže vykazovat žádné excesy. Žalobce ale prokazatelně pracoval na území ČR bez povolení na místě, kde je povolení bezpodmínečně vyžadováno, a je tak patrné, že žalobce jedná v rozporu s právním řádem České republiky. Proto nelze vytýkat žalovanému, že toto jeho jednání posoudil jako závažné porušení veřejného pořádku.

Žalobce pak vidí logický rozpor v tom, že mu byla zamítnuta žádost o pobyt z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ale přitom zde pobývá legálně více jak pět let a nebylo s ním vedeno

řízení o správním vyhoštění. K tomu soud pro úplnost znovu uvádí, že vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry žalobce, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Pro posouzení důvodnosti podané žaloby je nepodstatná a zcela nedůvodná námitka žalobce, že jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu mělo být vyhověno, neboť s ním dosud nebylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Toto řízení nebylo zahájeno zřejmě z důvodu že správní orgány neshledaly, že by jednání žalobce bylo natolik intenzivní, že by byly splněny předpoklady pro jeho vyhoštění, což ale nijak nebrání správnímu orgánu v tom, aby posoudil jednání žadatele natolik v rozporu s veřejným pořádkem, že by to mohl být důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu tak, jako je tomu v případě žalobce.

Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí a má za to, že se právní orgán ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými důkazy a vypořádal se se všemi zjištěnými skutečnostmi. Na základě výše uvedeného odůvodnění dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. listopadu 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu